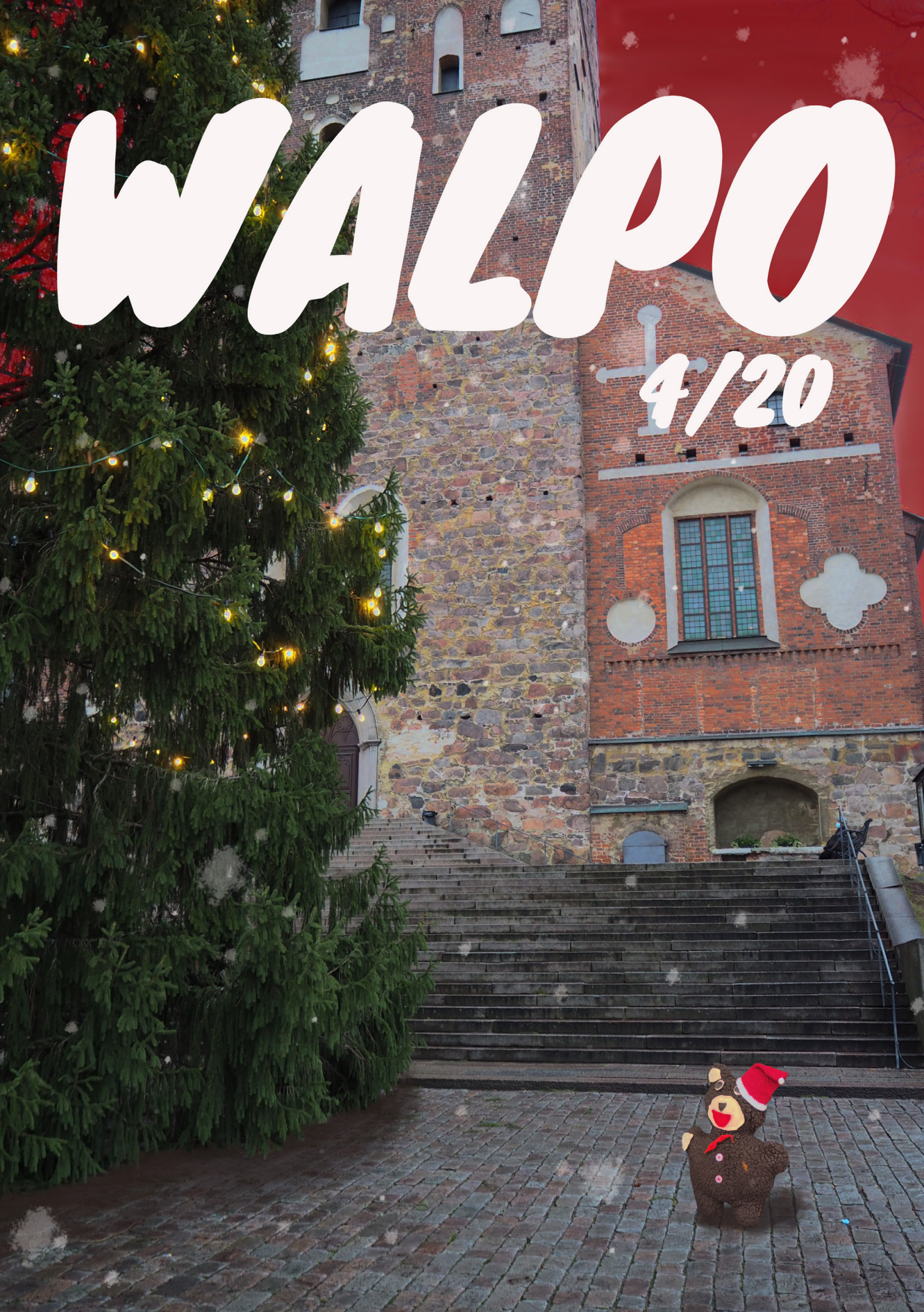

WALPO

4/20

Tässä Walpossa

s. 4 Puheenjohtajan päiväkäskey

P-klubi uuden edessä

s. 6 Kenkäpuu kiehtoo vaihtareita ja hauskuuttaa asuntosäätiössä

Kenkiä puussa. Miksi? Walpo selvittää.

s. 9 Terkkupalsta

Klubilaisten kootut tervehdykset

s. 10 Muutoksen tuulia vanhakantaiseen valtio-oppiin

Kenen kirjoittamia kirjoja pänntäämme tentteihin?

s. 12 Kullanarvoiset kolme kuukautta – harjoittelussa maa- ja metsätalousministeriössä

Harkkapaikan hakija: usko itseesi!

s. 14 Kuluneen vuoden paketointia ja kiitokset

Janette pohtii vuoden viimeisellä Index-palstalla kulunutta vuotta

s. 16 Suomen Uppsala vai Ruotsin Turku?

Vaihtopenkillä Eero Oinonen

s. 22 Naisviha näkyväksi

Please.

s. 22 Poliittinen joululomaelokuva-arvostelu

Mitä politiikan opiskelija tekee joululomalla? No tietenkin katsoo ”yhteiskunnallisia” elokuvia!

s. 25 Joulutervehdys

Pääkirjoitus

Tätä onkin jo varmaan riittämiin taivasteltu, mutta sanottakoon se vielä kerran: melkoinen vuosi. Onpahan ainakin jotain, mistä horista harmaahapsisena jälkipolville.

Pääkirjoituksen kirjoittamisen aikaan useissa maakunnissa otetaan tiukempia koronarajoituksia käyttöön. Tilanne tympii ja voi pelottaa-kin monia. Mediassa puhutaan haastavan vuoden vaikutuksista talou-teen, ihmisten mielenterveyteen, matkailuun ja jouluun. Etäyhteyksiin ja kasvomaskeihin on ollut tottuminen itse kullakin.

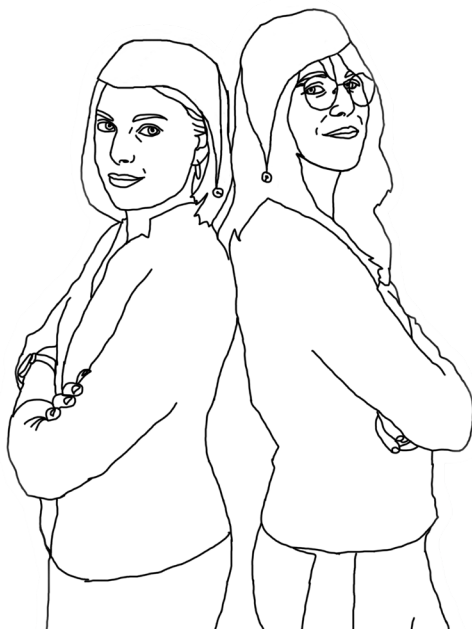
Loppuvuoden uutiset ovat koskeneet kuitenkin muutakin kuin koron- arajoituksia. Yhdysvallat sai uuden presidenttinsä, EU:ssa kaavaillaan uutta strategiaa hillitä kasvihuonekaasujen nettopäästöjä vuoteen 2030 mennessä ja Uudessa-Seelannissa nimitettiin ensimmäistä kertaa ulko- ministerin virkaan alkuperäiskansaa edustava nainen. Yhä todennä- köisemmältä alkaa myös vaikuttaa, että koronarokote saa pian käyt- töluvan yhä useammissa maissa. Iso-Britanniassa kansalaisia aletaan rokottamaan jo tässä kuussa.

Maailma siis se jatkaa vain kulkuaan ja me päätoimittajat uskomme, että ensi vuosi näyttää jo varmasti valoisammalta. Laadukkaasta opis- kelijajournalismista saamme ainakin nauttia, kun uudet päätoimittajat Anni ja Olli hyppäävät Walpon ohjaksiin.

Haikein – mutta jouluisin – mielin tarjoilemmekin teille tämän kummallisen vuoden viimeisen Walpon! Tässä numerossa päästään kurkkaamaan maa- ja metsätalousministeriön viestintäosastolle sekä ihmettelemään mysteeristä kenkäpuuta. Walpo tarjoilee myös muun muassa oivallisen kattauksen elokuvia lukijoiden joululoman ratoksi.

Siispä viimeistä kertaa: suurkiitos teille rakkaat lukijat ja sykähdyttäviä lukukokemuksia Walpon parissa!

**Elina ja
Anniina**

Päätoimittajat ja taitto:

Anniina Laitakari aflait@utu.fi
Elina Remes ejreme@utu.fi

Toimituskunta:

Julia Autio	Juho Pitkänen
Ville Elo	Eeva Rantanen
Essi Hongisto	Noora Reiman
Salla Jantunen	Anni Rikkinen
Olli Jokela	Eelis Rytönen
Klaus Kaarti	Satu Saarinen
Henrik Lenk- keri	Joel Seppälä
Julia Niinistö	Salla Tiitinen
Elisa Olkonie- mi	Inka Vaarula
	Amanda Vii- tanen

Muut kirjoittajat:

Eero Oinonen
Julianna Reunanen
Janette Sirén

Editointi:

Noora Reiman

Kansi: Anniina Laitakari

Mainoshankinta:

Aaro Enkovaara aoenko@utu.fi
Elias Hakulinen evhaku@utu.fi
Maria Yli-Jama meylja@utu.fi

Levikki: 100 & nettijulkaisu

Julkaisija:

Turun yliopiston Poliitiikan tutki-
muksen klubi ry
Rehtorinpellonkatu 4B, 2. kerros
20500 Turku

Painopaikka: Painosalama Oy

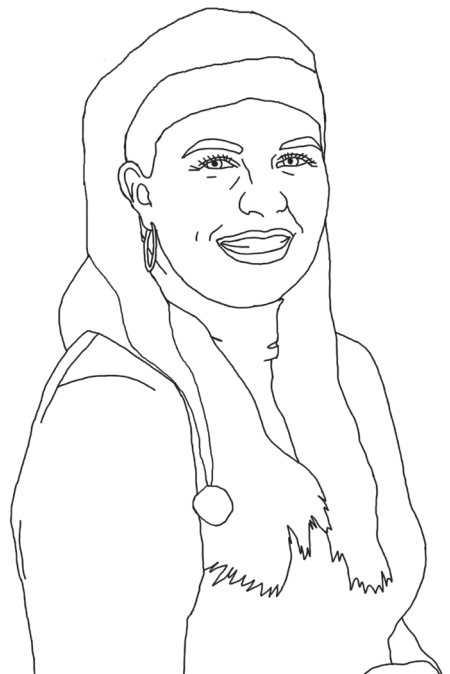
Puheenjohtajan päiväkäsky

Taas on jälleen se aika vuodesta, kun asioita saataan päätökseen. Erikoisissa tunnelmissa päättyvät niin P-klubin juhluvuosi, vuoden 2020 hallituksen ja toimijoiden kausi sekä minun puheenjohtajuuteni. Toisaalta, mikään ei tunnu enää erikoiselta. Ei enää tämän vuoden jälkeen. En ole yhdessäkään päiväkäskyssä lakannut päivittelemästä ja ihmettelemästä tätä vuotta. ”Eikö nyt jo voisi riittää” – ajattelen jopa itsekin. Jotkin asiat tarvitsevat vain enemmän käsittelyä. Teidän onneksenne siirryn käsittelemään ja jäsentämään ajatuksiani nyt tältä palstalta pitkille kävelylenkeille.

Kaksi vuotta P-klubin hallituksessa opettivat minulle suunnattoman paljon. Festisvuosi tarjosi minulle tärkeitä opit tapahtumien järjestämisestä, suurien kokonaisuuksien hallinnasta sekä tiiviissä työyhteisössä toimimisesta. Kulunut vuosi opetti minulle paljon johtajuudesta ja mikä tärkeintä, itsestäni. Olen opinut paljon P-klubista, yhteisöllisyydestä sekä perinteistä. Olen siinä mielessä perinteiden puolesta-puhuja, että ne luovat toiminnallemme jatkuvuuden, joka mahdollistaa vuodesta toiseen mahtipontisen tapahtumakalenterimme järjestämisen. Joidenkin perinteiden ansiosta hallituksen ei joka vuosi tarvitse keksiä pyörää uudelleen, vaan suurelle työmäärälle on jo olemassa jonkinlaiset raamit. Olen kuitenkin sitä mieltä, että perinteitämme tulisi tarkastella myös kriittisesti. Mitkä ovat niitä tärkeimpiä asioita, jotka luovat ainejärjestöömme yhteenkuuluvuuden tunnetta? Mitkä taas ovat sellaisia, jotka eivät tätä tee? On äärimmäisen tärkeää tarkastella omaa toimintaa kriittisesti ja muuttaa ne asiat, jotka muutosta kaipaavat. Aina voi kehittyä ja mennä eteenpäin. Vaikka haikein mielin jättäydyn nyt pois hallitustoi-

minnasta, annan mielelläni tilaa uusille tekijöille. Seuraava vuosi on omalla tavallaan hyppy tuntemattomaan, mutta näyttää vahvasti siltä, että tunnelin päässä on vihdoin valoa näkyvissä. Lopuksi haluan esittää lämpimimmät kiitokseni tuutoreille, hallitukselle, toimijoille – ja tietenkin koko jäsenistöllemme. Kaikesta huolimatta vuosi oli minulle ikimuistoinen, enkä vaihtaisi sitä pois mistään hinnasta. Kiitos!

Rakkain terveisin,
Väistyvä
puheenjohtajanne Juli

TERVETULOA KURSSEILLEMME
TURUN JA TAMPEREEN
YLIOPISTOON!

POLIITTINEN HISTORIA JA VALTIO-OPPI
LOGOPEDIA – SOSIAALITIETEET
SOSIAALITYÖ – HALLINTOTIETEET

WWW.YLIOPISTOVALMENNUS.FI

Kenkäpuu kiehtoo vaihtareita ja hauskuuttaa asuntosäätiössä

Turun ylioppilaskylässä seisoo kaksi puuta (sateen pieksämää), joista roikkuu valtava määrä kenkiä. Walpo lähti selvittämään, mikä on kenkäpuiden tarina.

Teksti: Eelis Rytkönen, **kuvat:** Satu Saarinen

Tutkimusmatkallamme Turun DDR:ään törmäämme kahteen kenkäpuiden läheisessä talossa asuvaan vaihto-opiskelijaan, Lissyyn ja Leraan. He ovat jo pitkään ihmetelleet, mitä kengät puussa merkitsevät.

Lissy kertoo, että Saksassa puusta tai puhelinlangoilta roikkuvat kengät osoittavat, että kenkien lähistöllä myydään huumeita. Kuulostaa tutulta myös suomalaisen korvaan.

Myös Lera sanoo kotimaassaan Venäjällä roikkuvien kenkien tarkoittavan huumekaupan läheisyyttä, mutta hän ei usko, että yo-kylän länsiosassa olevat kengät olisivat merkki diilauksesta.

”Se olisi liian ilmiselvää ja niitä on liian paljon”, Lera pohtii.

Mitä internet sanoo kenkäpuista?

Ylen haastattelussa vuonna 2009 dosentti Mikko Salasuo nuorisotutkimusverkostosta kertoi, että Yhdysvaltain suurkaupunkien jengiläiset heittivät 1960-70 luvuilla kenkiä roikkumaan sähkölankoihin merkitäkseen jengirajoja. Myöhemmin kenkiä on jenkeissä käytetty kertomaan muun muassa poikuuden menestyksestä, väkivallasta ja huumekaupasta.

Yo-kylässä epäilemättä tapahtuu kaikkia edellä mainittuja asioita. Huomiota herättävää on kuitenkin, että kenkäpuut sijoittuvat nimenomaan vaihto-opiskelijoiden asuntojen viereen, vaikka kenkiä on muutamia myös muualla yo-kylän puissa.

Lopulta kenkäpuun lähellä kävelevien ihmisten vauaaminen kantaa hedelmää.

Eräs ohitse kulkeva vaihto-opiskelija kertoo lukeneensa erään vaihto-opiskelijan vaihtoraportista kenkien heittelemisen olevalle perinne. Haastateltavallemme on jopa muodostunut kuva, että kyseessä olisi suomalainen perinne. Soitto Turun ylioppilaskyläsäätiolle vahvistaa tiedon.

”Kyseessä on vaihtareiden tapa jättää asunto”, asukasännöitsijä Anita Nurmi TYS:ltä vastaa.

Nurmi kertoo, että kyseessä on perinne, jota vaihto-opiskelijat tekevät myös muissa kaupungeissa.

Perinteen alkua Nurmi ei osaa sanoa, mutta hän kertoo, että kenkiä on heitelty yo-kylässä puihin ainakin kymmenen vuoden ajan.

Kuka heittäisi hyvät kengät puuhun?

Miksi siis kenkiä heitetään yo-kylän puihin? Ylen haastatteleva tutkija Salasuo arvelee, että Suomessa pienimuotoisten kaupunginosajengit matkivat jenkkityyliä tai sitten kyseessä on ”keskiluokkaisen nuorison huvittelu”. Jälkimmäinen kuulostaa enemmän opiskelijoiden touhulta.

Haastattelemamme vaihto-opiskelija Mirco kommentoi, että kenkien heittäminen puuhun vaikuttaa hauskalta, jos kengät ovat huonossa kunnossa, mutta hänellä ei ainakaan olisi varaa heittää hyviä kenkiä puuhun. Osa puissa roikkuvista kengistä vaikuttaakin olevan hyvässä kunnossa ottaen huomioon, että ne ovat saattaneet olla jo pitkään säiden armoilla.

Kenkäpuu sijaitsee aivan Inspektorinkadun vieressä yo-kylä lännessä.

Mircon kommentti hyvien kenkien hukkaan heittämisestä herättää ajatuksia.

Onko kysymyksessä nykyajan kulutusyhteiskunnan lieveilmiö? Ovatko kenkien painon alla kärsivät puut symboli maapallon surkeasta tilasta, jonka kuluttaminen ja väestönkasvu ovat aiheuttaneet? Mahdollisesti.

Silti jokainen vaihtarina ollut tietää, että vaihtoon lähtiessä on vaikea arvioida, paljonko kenkiä tarvitsee mukaan. Ei siis ole ihme, jos reissussa ostaa parin kenkiä, jotka eivät mahdu matkatavaroihin takaisin lähtiessä.

Entä onko jalkinepuista haittaa maapalloa pienemmässä mittakaavassa?

Kenkäpuiden vieressä asuva Lissy pohdii, voisiko kengistä olla vaaraa esimerkiksi lapsille, jos ne tippuvat heidän niskaansa. Osa oksista näyttääkin katkenneen kenkien painon takia, sillä kenkiä lojuu maassa. Aikuisille Lissy ja Lera eivät usko yo-kylän kenkäpuista olevan haittaa.

”Varmaan nauraisin, jos kenkä putoisi päälleni, se olisi varmaan merkki jostain”, Lissy sanoo.

Myös TYS:lle kenkien heittäminen aiheuttaa joitakin toimenpiteitä.

”Joskus huolto käy karsimassa puuta, kun kenkiä on liikaa”, Anita Nurmi kertoo.

Silti opiskelija-asuntosäätiössä puihin suhtaudutaan rennosti.

”Ovathan ne hauska perinne”, Nurmi sanoo.

Puilla vaikuttaa olevan myös mainosarvoa. Nurmen mukaan TYS on myös käyttänyt kuvia kenkäpuista nettisivuillaan. Ja näyttäväthän nuo lehmukset (toim. huom. opiskelemme politiikan, emme biologian tutkimusta) aika makeilta allekirjoittaneenkin silmään. Osa kengistä on heitetty hulvattoman korkealle.

Myös tänä lukukautena Turkuun saapuneet vaihtarit ihastelevat puita.

”Se luo charmia tähän paikkaan, se on tavallaan taidetta”, saksalainen Lissy sanoo.

Kerron Lissylle ja Leralle, että kyseessä on mahdollisesti vaihto-opiskelijoiden perinne. Heitä ajatus kiehtoo.

”Puuta katsoessa tekee mieli itsekkin heittää kengät tuonne Saksaan lähden koittaessa”, Lissy sanoo. ■

Vaihto-opiskelijat Lissy (oik.) ja Lera arvioivat, että puussa olisi noin sata paria kenkiä.

TERKKUPALSTA”

Anonyymit klubilaiset saivat vuoden viimeisen numeron kunniaksi lähettää terveisensä ja syvimät mietteensä Walpon lukijoiden luettavaksi.

Carpataan nämä diemit!

No mun hejssan och hälsingar = TERVEISET humppakuutiolta! Kiitos kaikille klubilaisille tästä vuodesta. Oli paska vuosi, mutta tulipahan tehtyä (pakko sanoo, et onneks tää vuosi tapahtu. ollaan entistä paremmassa parisuhteessa – ups and downs and all)

Se on nyt semmonen juttu, että... potato potato (ne oikein)

Moi rakas klubi!! Vuosi 2021 tulee olemaan erilainen ja eteen tulee varmasti erikoisia tilanteita. Mä uskon, että yhdessä ja rohkeesti kuksien ens vuodesta tulee upee!!<3
<3:llä sun salainen ihailija

Hyviä juttuja, kivoja kuvia ja muutenkin hyvää meininkiä. Keep up the good work ja silleen. :)

ootte ihkuja
#voittamiskulttuuri

Terveisiä 2017 fukseille!<3

Haluatko kuulla vitsin?
Kuningas söi sipsin :D

Hyvää joulua ihanalle
Walpon toimituskunnalle!

Muutoksen tuulia vanhakantaiseen valtio-oppiin

Teksti: Anni Rikkinen, kuvitus: Elina Remes

Sukupuolijakauma oppiaineessa

Valtio-opin maailma tuntuu olevan hyvin miehinen maailma. Suurin osa teoksista, joita opinnoissa käsittelemme, ovat miesten kirjoittamia. Suurin osa ihmisistä, joista kirjoista luemme, ovat miehiä. Ja suurin osa henkilöistä, jotka näitä kirjoja meille opettavat, ovat miehiä. Esimerkiksi Turun yliopistossa koko henkilökunnasta 55 prosenttia on naisia, opetushenkilökunnasta 39,5 prosenttia ja professoreista vain 19 prosenttia. Toisin sanoen mitä korkeampi asema on hierarkiassa, sitä vähemmän naisia on täyttämässä näitä positioita. Tällä hetkellä valtio-opin opetushenkilökuntaan kuuluu yksi nainen.

Valtio-opin pääaineessa voi Turun yliopistossa erikoistua joko kansainväliseen politiikkaan tai poliittisiin järjestelmiin. Uteliaisuuttani otin selvää, minkälainen sukupuolijakauma on aineopintojen

Missä ovat naiset? Tämän yksinkertaisen kysymyksen esittää Cynthia Enloe, yhdysvaltalainen kirjailija, teoreetikko ja professori teoksessaan "Bananas, Beaches and Bases: Making Feminist Sense of International Politics." Enloe pyrkii tuomaan päivänvaloon sen tosiasian, että tyypillisesti eri sukupuolten edustajat hoitavat eri tehtäviä ja työskentelevät eri positioissa erilaisissa instituutioissa. Sama pätee myös muun muassa eri yhteiskuntaluokkia, kansallisuuksia tai ikäryhmiä edustaviin ihmisiin. Koskaan ei ole pahitteeksi katsoa ympärilleen ja kyseenalaistaa, missä ovat ne ihmiset, jotka yhteiskunnissa kokevat syrjintää. Niin, Turun yliopiston valtio-opin laitos. Missä ovat naiset?

kursseilla määrätystä kirjallisuudesta. Aloitetaan kansainvälisen politiikan linjasta. Miesten kirjoittamia teoksia on kursseilla tarjolla yhteensä kaksitoista kappaletta. Naisten kirjoittamia sen sijaan kuusi. Teoksia, joissa tekijöinä on ollut sekä naisia että miehiä, on kansainvälisen politiikan aineopintojen kursseilla tarjolla kaksi kappaletta.

Poliittisten järjestelmien linjalla ero on vielä räikeämpi. Miesten sanelemaa kirjallisuutta on aineopintojen kursseilla tarjolla yhteensä kolmentoista kirjan verran. Naisten kirjoittamat teokset sen sijaan loistavat poissaolollaan. Kyllä, niitä on kurssilukemiston joukossa pyöreä nolla. Sekä naisia että miehiä työllistäneitä teoksia on poliittisten järjestelmien linjalla aineopintojen kirjallisuuden joukossa kaksi kappaletta.

Yliopisto ei instituutioon ole irrallaan rakenteellisesta epätasa-arvosta. Vaikka yliopistot näennäisesti

olisivat sukupuolineutraaleja ja syrjinnästä vapaita, kyseenalaista on, kuinka homogeeninen ryhmä edelleen on tuottamassa tietoa, jota yliopisto-opetuksessa käytetään. Nopealla googletuksella käy ilmi, että Turun yliopiston valtio-opin oppimateriaalien takana ei ole ainoastaan miehinen ryhmä, vaan myös esimerkiksi hyvin länsimainen ja valkoinen. Erilaisten vähemmistöjen kokemasta syrjinnästä yliopistoissa riittäisi kirjoitettavaa luultavasti kokonaiseksi kandidiksi. En siis lähde syventymään siihen tässä sen enempää. Keskeisiä kysymyksiä tästä kiinnostuneille ovat esimerkiksi ne, keiden kirjoittamia kirjoja yliopistoissa luetaan ja ketkä tietoa tuottavat, sekä missä maailman huippuyliopistot ylipäänsä sijaitsevat?

Akateemisen maailman armottomuus

Naisten kohtaama syrjintä akateemisessa maailmassa perustuu edelleen hyvin paljon perhe-elämän ja hoivavelvoitteiden sukupuolittuneisuudelle. Naisten on vaikea kilpailla esimerkiksi tutkimusrahoituksen saamisesta, kun erilaiset perhe-elämän velvoitteet tulevat tielle. Tutkimuksiin perustuvaa näyttöä on myös siitä, että naiset kokevat paljon epävarmuutta omaan osaamiseensa liittyen. Tämä ei sinänsä yllätä, sillä naisten tekemään työhön ja kykyihin kohdistuu vähättelyä akateemisessa maailmassa.

Turun yliopisto on asettanut yhdenvertaisuus- ja tasa-arvosuunnitelmassaan yhdeksi tavoitteekseen yhdenvertaisuuden ja tasa-arvon opetuksessa ja oppimisessa. Tarkemmin suunnitelmassa todetaan seuraavasti: "Tasa-arvolain mukaan opetuksen ja oppiaineiston tulee tukea tasa-arvon toteutumista. Yhä tärkeämmäksi on tullut kiinnittää huomiota sukupuolen moninaisuuteen ja muiden yhdenvertaisuusperiaatteiden toteutumiseen opetuksen sisällöissä." Ainakin valtio-opin sisällä yksi tapa lisätä tasa-arvon toteutumista oppiaineistossa ja opetuksen sisällöissä voisi olla juuri oppiaineiston päivittämisen yhdenvertaisemmaksi ja moniäänisemmäksi.

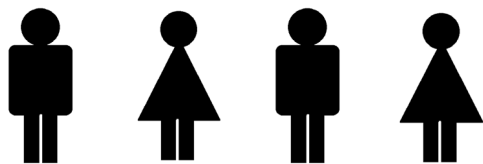
Valtio-opin henkilökunta vastaa

Yliopisto-opettaja Rauli Mickelssonin mukaan kurssikirjallisuuden yksipuolisuuteen on kiinnitetty huomiota myös valtio-opin henkilökunnan keskuudessa. Keskustelua oppimateriaalien päivittämisestä on käyty, mutta tähän mennessä muutos ei ole ollut mahdollinen. Nyt havaittavissa on kuitenkin ajattelutavan muutos valtio-opin henkilökunnan sisällä. Tällä hetkellä oppiaineen sisällä halutaan Mickelssonin mukaan priorisoida kokonaisuuden tasapainoi-

suutta sekä monipuolisuutta sen sijaan, että yksittäisillä luennoitsijoilla tai kurssien vastuuhenkilöillä olisi mahdollisuus itsevaltaisesti päättää, millaisia teoksia opinnoissa käytetään.

Kurssimateriaalien yksipuolisuus heijastaa tällä hetkellä hyvin perinteistä, jopa vanhakantaista, valtio-oppia. Vaikka joitakin muutoksia materiaaleihin on tehty viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana, luonnehtii opintoja edelleen mieskeskeisyys sekä eurooppa- ja amerikkakeskeisyys. Kyse ei ole siitä, että naiset eivät yksinkertaisesti julkaisisi tieteellisiä artikkeleita tai kirjoja samassa mittakaavassa miehiin verrattuna. Rauli Mickelssonin mukaan tämä olisi saattanut olla pätevä argumentti pari vuosikymmentä sitten. Viimeisen 20 vuoden aikana on kuitenkin ilmestynyt huomattavasti huomiota herättäneitä naisten kirjoittamia politiikan tutkimuksen teoksia.

Valtio-opin henkilökunnan keskuudessa on siis intressi oppimateriaalien uudistamiselle ja monipuolistamiselle. Tämä muutos nähdään mahdollisena siitä huolimatta, että opinto-ohjelmaan kirjatut tutkintovaatimukset pysyvät ennallaan vielä tulevana lukuvuotena. Mickelssonin mukaan oppimateriaalien päivittämisen yhteydessä halutaan olla yhteydessä opiskelijoihin ja kuulla esimerkiksi P-klubin mieli-pidettä siihen, millainen linja opinnoissa tulisi ottaa. Hänen mukaansa P-klubin aloitteesta on aiemminkin onnistuttu muuttamaan kurssikirjallisuutta, mikäli joidenkin teosten on koettu ajavan asiansa kehnosti.

Sanat teoiksi

Kurssikirjallisuuden päivittäminen on mielestäni melko vaatimaton toimenpide, jolla voitaisiin hieman ravistella pölyjä pois valtio-opin oppiaineesta. Moniäänisyyden lisääminen edesauttaisi asioiden tarkastelua eri näkökulmista ja toisi hieman ajankohtaisuutta opiskeluun. Olen tuskin ainoa, joka toivoo, että asiaan todella tartutaan valtio-opin henkilökunnan toimesta, ja kauniista sanoista seuraa määrätietoista toimintaa. ■

Lähteet: Leppänen, Taru (2020): Feministinen tieteenkritiikki. [Luentotallenne]. Turun yliopisto. Turun yliopiston yhdenvertaisuus- ja tasa-arvosuunnitelma 17.3.2017 alkaen.

Kullanarvoiset kolme kuukautta – harjoittelussa maa- ja metsätalousministeriössä

Suoritin korkeakouluharjoitteluni maa- ja metsätalousministeriön viestintäosastolla. Harjoittelun aikana opin uusia taitoja, tutustuin mielenkiintoisiin ihmisiin ja olin mukana mitä erilaisimmissa projekteissa, mutta tärkein kokemus oli huijarisyndrooman voittaminen.

Sitä voi päästä ihmeellisiin paikkoihin, jos vain uskaltaa uskaltaa.

Kevättalvella 2020 silmiini osui sattumalta ilmoitus korkeakouluharjoittelijan paikasta maa- ja metsätalousministeriön – kavereiden kesken MMM – viestintäosastolla. Tällöin en ollut vielä kandidaatti ja elin vahvassa uskossa, että kaikki harjoittelupaikat oli varattu maisterivaiheen opiskelijoille. Kaiken lisäksi en tiennyt ministeriön toimialasta yhtikäs mitään. Päätin kuitenkin repäistä ja lähetin CV:n ja hakemuskirjeen oikeastaan harjoitusmielessä – ei-hän minua oikeasti valittaisi, niin en ajatellut asiaa enempää.

Sain muutaman viikon kuluttua hakemuksen lähettamisestä haastattelukutsun. Meinasin kirjaimellisesti nukkua onneni ohi, sillä olin puhelimen soidessa vielä unten mailla. Onneksi sain herättyäni kerättyä tarpeeksi rohkeutta soittaakseni tuntemattomaan numeroon takaisin.

Haastattelu sovittiin pidettävän Skypen välityksellä. En oikeastaan muista itse haastattelutilanteesta paljoa, sen verran jännittävä kokemus se oli. Ilmeisesti se meni hyvin, sillä vielä saman viikon aikana sain tiedon, että olin saanut syksyn harjoittelijan paikan.

Mitä jos kaikki kaatuu?

Huijarisyndroomasta on alettu puhua julkisuudessa avoimesti. Lyhyesti määriteltynä huijarisyndrooma tarkoittaa ilmiötä, jossa henkilö on vakuuttunut saavuttaneensa asemansa pelkän tuurin tai sattuman kautta, eikä hänellä oikeasti ole siihen tarvittavia taitoja tai ominaisuuksia. Itsekin olin vakuuttunut olevani huijari ensimmäisinä työpäivinäni: olin pelkkä opiskelija, jolla ei ollut käytännön kokemusta mistään. En kelpaisi edes kahvinkeitäjäksi.

Harjoittelun alussa totutin itseäni uuteen tilanteeseen ja rytmiin. Keskityin lähinnä harjoittelijan

perustehtävien opetteluun. Viestintäharjoittelijan vastuulla oli huolehtia yksikön arkisista taustatoiminnoista: vastata kansalaisten palautteeseen, päivittää verkkosivuja, postailla sosiaaliseen mediaan. Ensimmäisinä päivinä jokaikisen sähköpostin ja somepostauksen lähettäminen jännitti. Katastrofiajattelu väritti työpäiviäni: mitä jos koko Suomen valtionhallinto kaatuu minun virheideni takia? Spoilerivaroitus: ei se kaatunut.

Inspiroiva harjoittelupaikka

Viikkojen vieressä ja työn muuttuessa rutiiniksi itsevarmuuteni alkoi kasvaa. Apunani oli MMM:n viestintäosaston mahtava tiimi. Porukka viestinnässä oli erittäin huomaavainen ja lämmin, enkä koskaan tuntenut olevani yksin. Vaikka olin vasta viestintään tutustuva opiskelija, olin tasa-arvoinen osa työyhteisöä. Ideoitani ja mielipiteitäni kuunneltiin siinä missä muidenkin.

Työtehtävät olivat innostavia ja sain päästä hyödyntämään osaamistani sekä oppimaan uutta. Sain kokeilla siipiäni niin valokuvaajana, videoeditoijana, kirjoittajana ja työpajavetäjänä. Opin pian, miten työtä tehdään ”tosissaan muttei totisesti”, kuten kerran työporukan kesken totesimme. Töissäkin saa joskus hieman hullutella: otsarypytkin silisivät, kun sain työskennellä Hyönteishotellit-kampanjan maskotin, Pörden Pörriäisen, parissa.

Harjoitteluuni ajoittui loistavasti ministeriön 160-vuotissyntymäpäiväjuhla, minkä johdosta pääsin mukaan tekemään videomuotoisen historiaesityksen MMM:n pitkästä taipaleesta. Projektin puitteissa sain tutkia historiallisia valokuvia ja dokumentteja sekä vierailla Kansallisarkistossa. Historia-alan opiskelijallehan tämä oli aivan erityistä herkkua!

Harjoitteluni aikana pääsin myös työmatkalle, tosin ihan kotimaan sisällä. Harjoitteluni alkupuolella elokuussa osallistuin SOTKA-hankkeen puitteissa järjestetylle toimittajaretkelle, jossa sattumalta tapasin Turun Sanomissa työskennelleen Eeliksen. Klubilaiset pääsevät pitkälle!

Ylpeä generalisti

Kokemuksen karttuessa ja työelämään tottuessa huijariolo väistyi taka-alalle. Täytyy myöntää, että sain myös ulkopuolista apua huijarisyndrooman selättämiseen: työkaverini muistivat kiittää ja kehua työtäni, mikä lujitti itsetuntoani.

Harjoittelu vahvisti ammatillista itsetuntoani ja identiteettiäni generalistina. Vaikka koulutukseni ei suoranaisesti valmista tiettyyn ammattiin toimeen, olen saanut paljon tärkeää kokemusta opinnoista, joita ilman en olisi pärjännyt harjoittelussa. Oman työskentelyn johtaminen, aikatauluttaminen, tiedon

hakeminen ja vastaavat opintojen aikana kerrytetyt taidot tulivat hyödyksi käytännön työelämässä.

Kannustan siis opiskelijakollegoitani olemaan rohkeita sekä luottamaan itseensä ja vähäiseenkin osaamiseensa. Voit päästä yllättäviin paikkoihin!

Eeva Rantanen

Kuva: Maa- ja metsätalousministeriö

Kuluneen vuoden paketointia ja kiitokset

Kuva: Unsplash

Kauniit koristevalot täyttävät kerrostalojen ikkunat ja Tuomiokirkolle on pystytetty kuusi. George Michael laulaa viime joulusta, eikä tulevaankaan ole enää kauaa. Valkoisen talon lisäksi valta on vaihtunut hiljattain myös rakkaissa järjestöissämme, joten vuoden 2021 uhkiin ja mahdollisuuksiin suunnataan uudistuneiden hallitusten kera. Seuraavan lehden myötä tämän palstatilan perii klubimme uusi Index-vastaava ja pitää meidät jatkossa ajan tasalla tiedekuntajärjestöemme kuulumisista.

Indexin osalta loppuvuoteen kuuluivat vielä virtuaalinen elokuvailta, kulttuuriexcursio Turun ylioppilasteatterin Frankensteinia katsomaan, hengailuita Turku-salissa sekä työharjoittelun hakemiseen liittyvä tapahtuma yhdessä Rekryn kanssa marraskuussa. Myös sesongin tunnelmaan virittävät jouluaiheinen bingo ja Tonttusuunnistus, joka järjestettiin joulukuun alussa. Vuoden luennoitsijaksi äänestettiin tällä kertaa psykologian laitoksella opettava Nils Sandman, ja loppuvuodesta toteutettiin myös opiskelijoiden poikkeusajan kokemuksia kartoittava kysely.

Kulunut vuosi on yleisesti ottaen ollut ihmiskunnalle liiankin jännittävä, kun taas opiskelijajärjestöissä on tapahtumien osalta ollut tavallista hiljaisempaa. Toiminnassa ovat korostuneet viestintä, koulutuspolitiikka sekä huoli opiskelijoiden jaksamisesta aikana, jolloin etäopetus, pitkittynyt epävarma tilanne sekä rajoitukset kuormittavat meitä kaikkia. Normaalin arkirutiinin ylläpitäminen voi olla haastavaa, kun tavalliset menot eivät rytmittä kuluvaan aikaan.

Osalle meistä kotiympäristö sopii heikosti keskittymistä vaativaan työskentelyyn, sillä ajatukset harhailevat – kesken metafysiikan etäluennon tuleekin mieleen se, milloin olet viimeksi kastellut huonekasvisi. Myös yhteisöllisyyttä on ikävä, sillä on vaikea kuvitella ryhmäkeskustelun aiheuttavan oikeassa luentosalissa vastaavaa joukkopakoa kuin toisinaan Zoomin breakout roomit. Jos et näissä olosuhteissa etene opinnoissasi odotettua tahtia tai sähköyvin arvosanoin, olet varmasti silti tehnyt parhaasi. Välillä pelkkä jaksaminen riittää. Aina ei vaan jaksa ollenkaan, ja sekin on ok.

Lopuksi on aika kiittää tästä vuodesta erikoisine käännteineen. Näin fuksina koetusta etävapusta kertovan scifi-elokuvan uskoisin kriitikoiden arvioissa yltäneen enimmilläänkin vain muutamaan tähteen. Tärkeintä kuitenkin on, että toimintaa on jatkettu ja jatketaan vastaisuudessaakin haasteista huolimatta. Toivottavasti opetuksen jatkaminen hybridimallilla on mahdollista keväällä ja yliopiston opiskelutilat käytössämme, sekä P-klubin 46. vuosi edeltäjäänsä juhlavampi. Pian on aika kohdata taas yhdessä kaikki se uusi, mitä ensi vuodelle on tarjota. Sitä ennen on hyvä kuitenkin kerätä voimia ja hengähtää hetki, joten rauhallista ja rentouttavaa joulunaikaa kaikille!

Kirjoittaja on P-klubin Index-vastaava ja toimii Indexin hallituksessa juhla- ja hyvinvointivastaavana.

YLIOPISTO- VALMENNUS: PÄÄSYLIPPUSI YLIOPISTOON!

- INTENSIIVIKURSSIT
- ETÄKURSSIT
- MATERIAALIPAKETIT
- SIMULAATIOPÄÄSYKOEET

Suomen Uppsala vai Ruotsin Turku?

VAIHTOPENKILLÄ EERO OINONEN

Viidennen vuoden pklubilainen kertoo vaihto-opiskelustaan Ruotsin Uppsalassa, jossa huomasi olevansa tutunlaisessa ympäristössä oppimassa uutta.

Teksti ja kuvat: Eero Oinonen

Terveisiä länsinaapurista – kaupungista, jota voisi ensivilkaisulla luulla Turun rinnakkaistodellisuudeksi! Uppsalan läpi virtaa Fyrisån-joki, kaupunkikuvaa koristavat vanha linna sekä näyttävä kirkko, opiskelijat Pohjoismaiden vanhimmassa yliopistossa muodostavat noin viidenneksen 200 tuhannesta kaupungin asukkaasta ja tämäkin on kärsinyt tulipalon aiheuttamista tuhoista historian aikana. Myös pääkaupungin suhteellinen läheisyys on tuttu ominaisuus. Kaupunki on lyhyesti sanottuna turkulaiseen silmään varsin helposti lähestyttävä.

Kuten arvata saattaa, ei lähtö vaihtoon näin koronasyksynä ollut itsestäänselvyys. Alkuun lyhyesti omasta päätöksestäni lähteä lahden toiselle puolelle: Ensimmäisenä tekijänä painoi ehdottomasti oma haluni lähteä vaihtoon. Jos olisin päättänyt jättää lähtemättä, tuskin olisi siirtänyt vaihtoani myöhemmälle ajankohdalle. Toisena pohdin vakavasti naapurimaamme koronatilannetta, josta kirjoitetut uutiset eivät ainakaan täytyneet kehuista heidän valitsemansa linjaa kohtaan. Lopulta päädyin kuitenkin siihen, että pystyn itse vaikuttamaan paljon siihen, miten tartuntaherkissä ympäristöissä liikun. Kolmantena päätökseeni vaikutti kohdemaani sijainti – Ruotsi kun on yhden puolikkaan syysristeilymatkan päässä Turusta pahimman paikan tullen.

Näin ollen vaihtoni Uppsalan yliopistossa käynnistyi elokuun viimeisellä viikolla. Saapumiseni kaupunkiin tapahtui varsin sujuvasti. Paikallisen politiikan tutkimuksen ainejärjestön kansainvälisten opiskelijoiden yhteyshenkilöltä saadut ohjeet saapumisesta olivat tarkat: Viking Linen terminaalista yksi pysäkki bussilla, Slussenin bussipäät pysäkin kautta metroasemalle ja sieltä rautatieasemalle, josta matka junalla Uppsalaan kestää vain puoli tuntia. Asuntoni, 26-neliöisen yksion pienellä hellalla sekä omalla kylpyhuoneella, olin saanut vahvistetuksi kesäkuun alkupuolella Uppsalan yliopiston majoitustoimiston kautta. Onnekseni päädyin valitsemaan asunnon keskeiseltä sijainnilta, sillä se on helpottanut elämääni paljon kaupungissa, jossa keskustaluon ulkopuolelle on harvemmin asiaa.

Opiskelijaelämä Uppsalassa on nimittäin varsin osakunta - eli nation-vetoista. Osakunnat, kaikki kolmetoista, sijaitsevat aivan vanhan keskustan ympärillä jokivarren tuntumassa, ja alkusyksyllä alue vilisi uusia opiskelijoita tutustumisriiteissään. Nationit ovat tavallaan samassa roolissa kuin ainejärjestöt Turun yliopistossa, merkittävänä erona tosin se, etteivät ne puutu opiskelijoiden edunvalvontaan. Suurin ero piilee kuitenkin siinä, että niillä on huomattavasti suuremmat resurssit

toiminnan järjestämiseksi. Käytännössä kaikki opiskelijat Uppsalan yliopistossa ovat jonkun nationin jäseniä, ja jäsenyys on samalla oikeus vierailla muiden osakuntien tiloissa. Osakunnat järjestävät tapahtumia, erityisesti juhlia, mutta pyörittävät myös päivittäin auki olevia kahviloita ja baareja tiloissaan, mikä mahdollistaa opiskelijoille työkokemuksen keräämisen osakuntatyöstä. Vanhin nation, Södermanlands-Nerikes, on perustettu vuonna 1595, joten perinteitä täältä ei ainakaan puutu. Ainejärjestöt toisaalta ovat vastuussa uusien opiskelijoiden johdantoviikosta ja riiteistä sekä edunvalvonnasta, mutta eivät muodosta niin tärkeää sosiaalista piiriä opiskelijoille verrattuna suomalaiseen traditioon.

Uppsalassa opiskellaan tiukan jaksojärjestelmän määräämissä rajoissa. Lukukausi on jaettu neljään periodiin, joista kussakin tulee opiskella 7,5 opintopisteen edestä. Näin ollen syyslukukaudella yhden kurssin pituus kerrallaan on vain noin 4–5 viikkoa, mikä näkyi itselleni intensiivisenä opiskelurytminä. Täällä voi opiskella politiikan tutkimusta, mutta halusin Uppsalaan erityisesti sen laadukkaana tunnetun rauhan- ja konfliktitutkimuksen opetuksen vuoksi. Silti, ensimmäinen kursini ”War and Development” oli valitettavasti hienoinen pettymys. Vaikka opetusmenetelmät luentoineen, seminaarityöskentelyineen

ja esseineen olivat vähintäänkin kohtuullisia, tuntui bkt-kuvioiden tarkastelu sodan ja rauhan tutkimuksen perusteina ajoittain varsin kaukaiselta ja turhaltakin.

Päinvastaisesti seuraava kurssini ”Peace from Below” oli sisällöltään todella stimuloiva ja mielekäs. Konfliktintutkimuksen ajoittain hyvinkin kriittinen suhtautuminen läntisen diskurssin ohjaamaa rauhanrakentamista kohtaan ohjasi laajemminkin pohtimaan liberaalidemokratioiden vaikutusvaltaa kehittyvissä maissa. Järjestyksessä viimeinen, tammikuulle jatkuva (kirjoitus-hetkellä ei vielä alkanut) kurssini ”Negotiation and Mediation in Practice” nimensä mukaisesti syventyy rauhanvälitykseen ja -neuvotteluihin käytännön painotuksella. Ruotsin kieltä ehdin myös opiskella yhden kirjoituskurssin verran, ja koen siitä olleen hyötyä kielitaitoni kehittämiseksi.

Kokonaisuutena ovat opinnot olleet tavoittelemiani lisä Turussa suoritettavaan tutkintooni, ja voin suositella tätä vaihtokohteena rauhan- ja konfliktintutkimuksen perusteista kiinnostuneelle klubilaiselle. Ja Uppsalaa laajemminkin hänelle, joka mieli lähteä vaihtoon mutta mieluusti tahtoo välttää esimerkiksi lähdön vaikeuden tunteen, epätietoisuuden olon tai byrokratian. Sosiaalisia suhteita on kokemukseni mukaan helppo luoda, ja suomalaisuus kiinnostaa paikallisia sekä kansainvälisiä tuttavuuksia. Kaupunkiin on helppo laskeutua ja askarruttaviin kysymyksiin saa vastauksia samaan tyyliin kuin koto-Suomessa. Suomalaisena ei tarvitse edes ilmoittautua paikallisille viranomaisille, sillä pohjoismaisen yhteistyön rakenteet ovat huolehtineet byrokratiasta puolestamme. ■

Miksi klubilaisen pitäisi lähteä Uppsalaan vaihtoon?

- 1. Opinnot** – Arvostetussa yliopistossa suoritettut kurssit ovat sopivassa suhteessa haastavia ja palkitsevia.
 - 2. Helppous** – Kulttuurillinen, kielellinen ja maantieteellinen läheisyys puhuvat puolestaan.
 - 3. Sosiaalisuus** – Opiskelijaelämä näkyy kaupungissa ja aktiviteettitarjonta on laajaa.
- Jokeri!** – Ruotsin kielestä kiinnostuneelle avautuvat viimeistään täällä mahdollisuudet sen kehittämiseksi.

Naisviha näkyväksi

Jaahas, sitä sammutettiin valot valmiiksi....

Hymyiles mulle vähän

Mitäs söpöliini?

*Artikkeli julkaistaan poikkeuksellisesti anonymi-
mina kirjoittajan identiteetin suojelemiseksi.*

Pääministeri Sanna Marinin kuvista suomalaisessa muotilehdessä nousi kohu. Kuvia, joissa Marin poseerasi jakku päällään, mutta ilman aluspaitaa, pidettiin tietyissä piireissä liian paljastavina ja pääministerin asemaan nähden epäsopivina. Samaan aikaan netissä kiersi kuva, jossa hallituksen naisministerit oli photoshopattu pienten lasten ikäisiksi. Myöhemmin tänä syksynä nousivat otsikoihin somevaikuttaja Natalia Salmelan jakamat kokemukset teekkarikerhojen toiminnasta, johon kuului fuksityttöjen saunottamista ja ”mimmifutista.” Tämä sai useat jakamaan naisvihamieliset ja seksistiset kokeimuksensa sosiaalisessa mediassa. Keskustelu naisvihasta jatkuu edelleen näillä alustoilla, samaan aikaan kun valtamedioissa kukoistaa väkivallan tekijöitä suojeleva diskurssi. Turun Sanomat (14.10.2020) näytti tästä oivallista esimerkkiä uutisoimalla aikaisemmin syksyllä ”pelosta vapisevasta raiskaajasta.”

Vähättelyn kulttuuri

En kovinkaan usein lapsena tai nuorena uskonut, ettenkö voisi tehdä asioita tai tulla joksikin tyttöteni tähden. Aloin kuitenkin nuoreksi naiseksi kasvaessani huomata epäkohtia, jotka linkittyivät yhä useammin sukupuoleeni. Epäkohdat ovat omassa elämässäni useimmiten näyttäneet tietynlaisena vähättelynä, joka on johtanut siihen, ettei yksityisasioideni katsota olevan yksityisiä tai kehoni koske-
maton. Vähättely on johtanut ahdistaviin ja jopa pelottaviin tilanteisiin, sekä suoranaiseen ahdisteluun, esimerkiksi työskennellessäni palvelualalla.

Ensimmäisessä kesätyöpaikassani kirjailijaesimieheni, 40-vuotias mies kysyi työpäivän aikana, haluaisinko kuulla pätkän hänen uudesta äänikirjastaan. Vastasin myöntävästi. Kävi ilmi, että noin 20 minuuttia kestänyt pätkä kuvasi yksityiskohtaisesti kirjan protagonistia masturboimassa ja sitten harastamassa seksiä. Olin tuolloin 14-vuotias. Muutamaa vuotta myöhemmin aloitin toisessa työ-

paikassa. Erään työpäivän päätteeksi työkaveri, keski-ikäinen mies, ehdotti, että tulisin hänen luokseen saunomaan, sillä hänen vaimonsa ja lapsensa olivat poissa kotoa.

”Saa kai sitä vähän koskea”, sanoi toinen työkaveri – mies, noin 30-vuotias – samaisessa työpaikassa kouriessaan minua yllättäen takaapäin.

”Thanaa nähdä nainen polvillaan”, sanoi työkaveri – 45-vuotias mies –, kun täytin ravintolan baarin kylmäkaappeja. Kun kerroin tälle kollegalleni, etten pidä moista kommentointia sopivana, teeskenteli hän koko lopputyövuoron ajan, että olin ilmaa.

Eräs työkaveri taas – mies, nelikymppinen – tivasi sinnikkäästi koko työpäivän ajan yksityiskohtia seksielämästäni, huolimatta siitä, että kerroin hänen tiedustelunsa tekevän oloni epämukavaksi ja ahdistuneeksi.

”Siis sulla on kyllä v*tun hyvä perse.” – asiakas, jota palvelin ravintolassa. Sama mies huuteli perään törkeyksiä aina, kun satuin kävelemään hänen seurueensa pöydän ohi. Huutelua seurasi aina makea nau-runremakka.

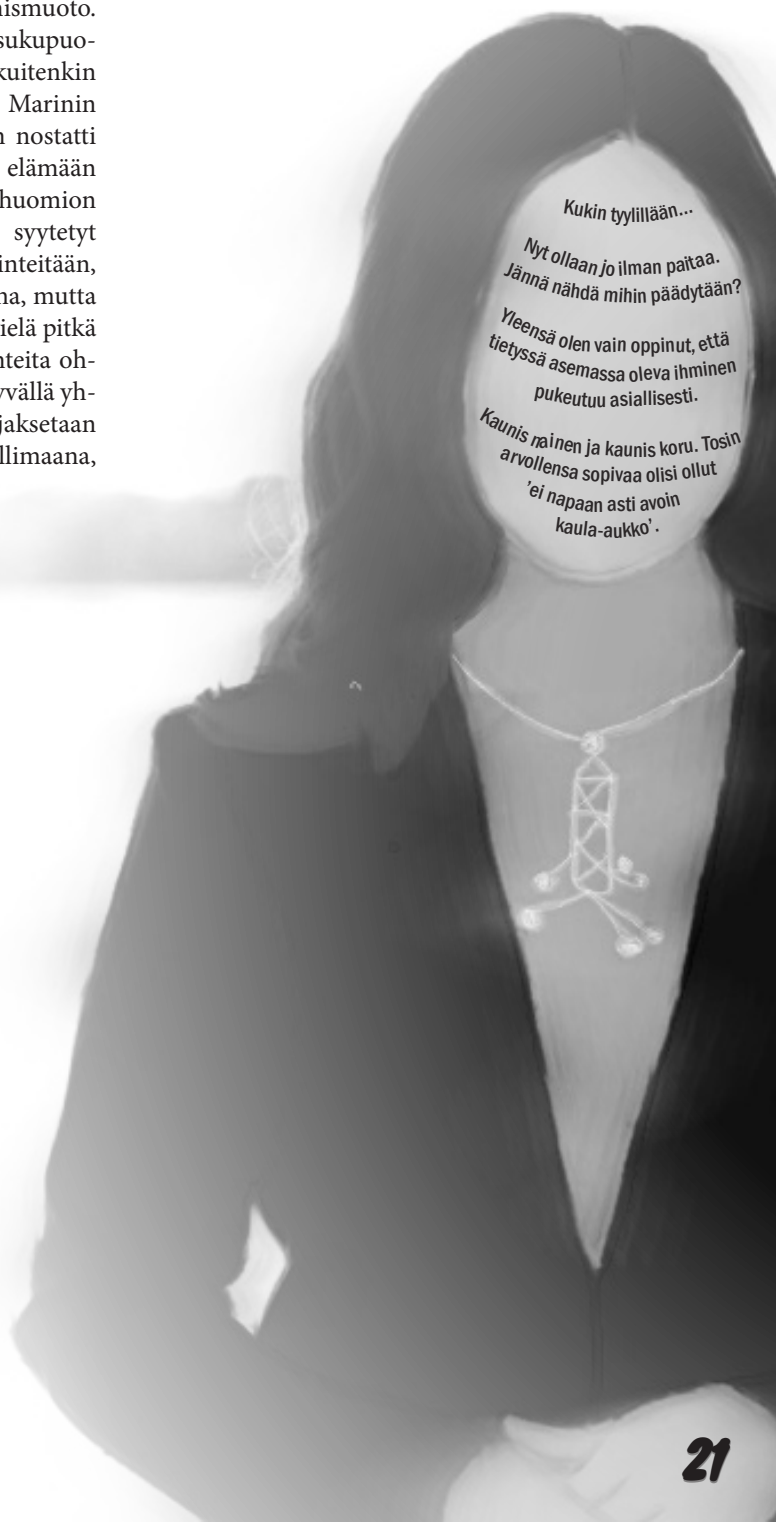
Olen huomannut, että työpaikalla tapahtuvalle häirinnälle on vaikeaa tehdä usein mitään. Inhottavista asiakkaista pääsee yleensä lopulta eroon viimeistään työvuoron päättyessä, mutta työkavereista ei. Työyhteisössä häirinnästä valittava nainen saa usein takakireän ja huumorintajuttoman maineen, mikä johtaa yleensä muunlaiseen työpaikkakiusaamiseen. Onkin usein ollut helpompaa sietää joitain epäsopivia kommentteja työvuoron aikana ihan sen vuoksi, ettei työkaveri tekisi työskentelyä muuten tukalaksi esimerkiksi jauhamalla selän takana, heittäytymällä yhteistyökyvyttömäksi tai kiukuttelemalla työvuoron aikana.

Usein yhteyden ottaminen työsuojeluunkaan ei vai-
kuta hyvältä ajatukselta, sillä varsinkin pienissä yrityksissä riski sorsituksi tulemisesta työpaikalla on

liian suuri. Varsinkaan nuoret työntekijät harvoin uskaltavat ilmoittaa häirinnästä eteenpäin. Nuorille on myös useammin epäselvää, minkälaista käytöstä työpaikalla tulisi edes sietää.

Valoa tunnelin päässä?

Naisviihalla on monet kasvot ja omat kokemukseni työelämässä ovat vain sen yksi ilmenemismuoto. Pahimmillaan se näyttäytyy esimerkiksi sukupuolittuneena väkivaltana. Ilmiö vaikuttaisi kuitenkin saavan yhä enemmän huomiota. Kritiikki Marinin paljastaviksi luonnehdittuja kuvia kohtaan nostatti voimakkaan vastareaktion ja puhalsi siten elämään naisvihaan liittyvän keskustelun. Mediahuomion aikaansaama paine sai myös seksismistä syytetyt tekkarikerhot muuttamaan parjattuja perinteitään, mitä voidaan pitää jonkinlaisena osavoittona, mutta matka todelliseen tasa-arvoon on taatusti vielä pitkä ja kivinen. Ihmisten käyttäytymistä ja asenteita ohjaavat sosiaaliset konstruktiot kun istuvat syvällä yhteiskunnassa. Niinpä jopa Suomessa, jota jaksetaan jostain syystä edelleen pitää tasa-arvon mallimaana, on naisviha tehtävä näkyväksi. ■

Poliittinen joululoma- elokuva -arvostelu

Teksti ja kuvitus:
Anniina Laitakari

Joululoma! Toisilla sellainen on, itselläni ei. Mutta se ei haittaa, sillä mikäpä olisi parempi keino prokastinoida koulutehtäviä kuin katsella “yhteiskunnallisia ja opettavaisia elokuvia”. Jos lomanviettosuunnitelmanne ovat samanlaiset, niin tässä on teille muutama elokuva koottuna Poliittinen joululomaleffa-arvosteluun! Arvostelut sisältävät mukanaan tarjoiluohdotuksen, eli suosituksen sille, minkä kurssin ohella nämä elokuvat on erityisen antoisat katsella.

Tohtori Outolempi eli: kuinka lakkasin olemasta huolissani ja opin rakastamaan pommia

Tässäpä oiva elokuva diplomatiasta ja turvallisuudesta kiinnostuneelle klubilaiselle! Stanley Kubrickin vuonna 1964 ensi-iltansa saanut musta komedia kylmän sodan aikaan ja kertoo yhdysvaltaisesta kenraalista, joka menee sekaisin ja lähettää tuhoisan lentokonesaattueen Neuvostoliittoon. Tällä mokalla, mikäli se ehtisi toteutua, voisi olla erittäin tuhoisia seurauksia. Elokuva kertookin virkamiesten ja sotilasjohtajien yrittämästä damage controllista ja on siitä syystä politiikan tutkijalle varsin mielenkiintoista seurattavaa.

Tarjoiluehdotus: AKV1 - AKV3, A3.1.3

The Big Short

Mainio leffa yhdysvaltain vuoden 2008 talouskriisistä. Sai allekirjoittaneen melkein hakemaan taloustiedettä opiskelemaan, mutta onneksi moimen sudenkuoppa lopulta väiltettiin. Elokuva selittää hyvin ja hauskasti taloustieteen termit neljättä seinää rikkoen, jolloin sivistymättömämpikin seuraaja voi elokuvasta nauttia. Tämä piti katsoa toistamiseen Sassenin AKV5-tenttikirjan kohdalla, ja yhtä hyvä oli kuin edelliselläkin kerralla. Kannattaa laittaa katselulistalle, mikäli finanssimarkkinoiden ihmeet ovat päässeet unholaan.

Tarjoiluehdotus: AKV4, AKV5

Lego-elokuva

Erittäin kurantti elokuva. Kertoo tavallisesta lego-ukkelista, joka joutuukin suureen seikkailuun, kun yhteiskunnan kulissit kaatuvat ja matrixmainen salaliitto paljastuu. Viattomasta nimestään huolimatta on tämä lastenleffa dystooppinen kuvaus tulevaisuuden valvontayhteiskunnasta, joka on aivopesty tottelemaan autoritäärisen johtajansa visioita.

Tarjoiluehdotus: A3.2.2 tai syksyn autoritäärikurssin jatkoksi

V niin kuin verikosto

En tiedä miksi suosittelen tätä kun tää oli oikeastaan aika ärsyttävä. En tykännyt siitä ihmeen anonymous-ukosta. Mutta tässäkin elokuvassa on hyvää tulevaisuuskuvittelua: Britannia on ajautunut äärioikeistolaiseksi totalitaarivaltioksi. Natalie Portmankin on ihana, kuten aina. Ihan hyvä jännityselokuva, mutta ei mitenkään maailmaa mullistava. Vähän jotenkin turhauttava.

Tarjoiluehdotus: APJ4, P3.1

Koodinimi U.N.C.L.E.

Tämä taas ei ollut juuri ollenkaan ärsyttävä! Jopa ylikriittinen sisäinen mediatutkijanikin oli kohtuu tyytyväinen juoneen ja male gaze:n vähyyteen. Tämä Guy Richien vuonna 2015 ensi-iltansa saanut toimintakomedia sijoittuu vuoteen 1963 ja kertoo yhdysvaltaisesta ja neuvostoliittolaisesta agentista, jotka ovat pakotettuja työskentelemään yhteisessä tehtävässä. Heidän mukanaan on automekaanikko Gaby, jonka on power lady ja jonka isä on pelastusoperaation kohteena. Itse elokuva ei juurikaan opeta mitään uutta politiikasta, mutta sopii hyvin vaikka kylmästä sodasta kertovan tenttikirjan ohelle piristykseksi.

Tarjoiluehdotus: A3.1.3, A3.3.3

Logopainetut hupparit alk. 20 €!

Tutustu mallistoon sivuillamme srt-mainostekstiilit.com!

**SRT
MAINOSTEKSTIILIT**

SRT-Mainostekstiilit Oy
Putkikatu 21 A, 21110 Naantali

0400 533 479

myynti@srt-mainostekstiilit.com

Facebookissa: Srt-Mainostekstiilit Oy

Proffan
KELLARI

Rehtorinpellonkatu 6, 20540 Turku

Kekkonen viisaus; ”Parempi että
virkamiehet on kännissä eivätkä tee mitään
kuin että ovat selvinpään ja tekevät
tyhmyyksiä”

Joten valtio-oppineetkin voivat luennon
jälkeen painua sinne mihin aurinko ei
paista – Proffan Kellari!

*Herrat Varis ja Jokisopuli toivottavat
Walpon lukijoille*

**HYVÄÄ JOULUA JA
MAINIOTA UUTTA VUOTTA!**

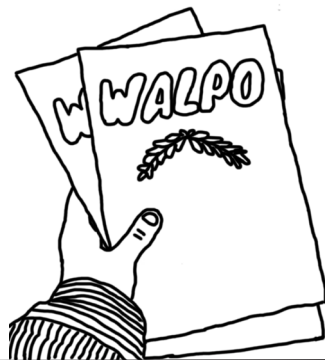

Taide: Henrik Lenkkeri 2020

Mitä tykkäsit tästä lehdestä? Onko sinulla juttuideoita tai ajatuksia, joilla voisimme kehittää Walpoa vielä paremmaksi? Kerro päätoimittajille!

Walpon sähköpostiosoite: [walpolehti\(at\)gmail.com](mailto:walpolehti(at)gmail.com)

**Löydät meidät somesta
@walpolehti!**

**PERINTEIKÄS PUUTORIN
VESSA JÄLLEEN AUKI.
OPISKELIJAKORTILLA 10 %
ALENNUSTA.**

Hetkiä syksyttä 2020

*Hyvää joulua ja
onnellista
uutta vuotta
kaikille
klubilaisille!*

Turun Ekotori

Kierrätyskeskus

Polkupyörät, kodinkoneet,
elektroniikka, huonekalut, kirjat
sekä edullinen kuljetuspalvelu!

Opiskelijakortilla **-20 %**

Rautakatu 12 | bussit 32 ja 42

Rieskalähteentie 74 | bussi 88

Avoinna
ma-pe 8-18 | la 10-15
turunekotori.fi
Facebook | Instagram